

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/156/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210471
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210471.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6C/90/2012-75 zo dňa 28.11.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku, v ktorom okresný súd návrh zamietol a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania.

N e d o t ý k a sa výroku, v ktorom okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2013 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 330 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/11675/08 (povinná H.). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, súd bol v omeškaní s rozhodnutím viac ako 6 mesiacov, čím on (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 8Er/12/2009 zistil, že navrhovateľ (v pozícii oprávneného) sa domáhal voči povinnej H. X., bytom W. I. XX vymoženia pohľadávky 29.300 Sk, úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne z ročnej sumy 19.600 Sk od 20.4.2008 do zaplatenia, trov konania 6.966 Sk, trov exekúcie oprávneného v sume 3.848 Sk. Návrh na začatie exekúcie bol spísaný právnym zástupcom oprávneného do zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým dňa 12.12.2008. Označená vec u súdneho exekútora bola zaevidovaná pod sp. zn. EX 11675/08, súdny exekútor doručil súdu dňa 12.1.2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 09171/08 zo dňa 2.10.2008, vydaný rozhodcom JUDr. Miroslavom Ráčom. Okresný súd 26.1.2009 pod č. 5505*016113 vydal poverenie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému na vymoženie uplatnenej pohľadávky. Prípisom z 11.2.2010 vyzval Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava k zapožičaniu kompletného rozhodcovského spisu za účelom nahliadnutia. Uznesením č.k. 8Er/12/2009 zo dňa 15.3.2010 súd exekúciu zastavil. Proti zastavujúcemu uzneseniu podal odvolanie oprávnený, o jeho odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 8CoE/14/2011-46 zo dňa 25.2.2011, ktorým uznesenie prvostupňového súdu potvrdil (právoplatne 16.5.2011). Následne ďalším uznesením na č.l. 56 rozhodoval súd o trovách exekúcie.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. v účinnom znení do 31.12.2012.

Vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov a z aplikovaných ustanovení označených právnych predpisov súd prijal záver o nedôvodnosti podaného návrhu. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal naplnenie znakov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú tvrdým nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Tvrdenie navrhovateľa o omeškaní exekučného súdu s rozhodnutím o podanej žiadosti o udelenie poverenia (podľa tvrdenia navrhovateľa po 192 dňoch od doručenia žiadosti) sa preukázalo ako nepravdivé. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu doručená 12.1.2009, pričom poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 26.1.2009. Pokiaľ ide o 15 dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú upravoval zákon č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok v znení platnom v čase začatia exekučného konania), súd nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že zákonodarca reagoval na enormný nárast exekučnej agendy v spotrebiteľských veciach, zákonom č. 102/2011 Z.z., ktorým bolo novelizované ustanovenie § 44 ods. 2 EP. Označenou zmenou právnej úpravy došlo k upustenie od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v uvedenej lehote. Tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu preukázaný v konaní nebol. Okresný súd v ďalšej časti dôvodov rozhodnutia v podrobnostiach rozoberá i neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa ohľadne ďalších vecných otázok a to o vzťahu k príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a napokon neunesenie dôkazného bremena k tvrdenej výške škody. Napokon súd konštatoval nedôvodnosť návrhu aj v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy. Zároveň poznamenal v tejto časti rozpor návrhu s dobrými mravmi.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania okresný súd aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p., vychádzal z princípu úspechu/neúspechu účastníkov v konaní, náhradu trov si uplatnili obidve procesné strany, navrhovateľ v konaní úspešný nebol, odporkyňa - úspešná procesná strana si trovy nevyčísliła a ani z obsahu spisu nevyplynulo, žeby jej boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov účastníkom náhradu trov prvostupňového konania okresný súd nepriznal.

V samostatnej výrokovej časti súd rieši zamietnutie návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal prerušenia konania. Navrhovateľ návrh na prerušenie konania podal opätovne z rovnakých dôvodov, pre ktoré súd uznesením zo dňa 23.5.2013 č.k. 6C/90/2012-35 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 7.8.2013 sp. zn. 9Co/354/2013 jeho skorší návrh na prerušenie konania zamietol.

Okresný súd právnu vec účastníkov prejednal v ich neprítomnosti v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p., pričom prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola

odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal elektronicky na zverejnenú mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušenie pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

Odvolateľ zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodnutia veci, podľa § 15 O.s.p. vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a ten mal podľa § 12 O.s.p. predložiť vec na jej pridelenie inému súdu. V posudzovanom prípade bol porušený inštitút zákonného sudcu, na čo už on upozorňoval v návrhu na začatie konania. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa názoru odvolateľa, rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď podal (odvolateľ) ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil zbytočné prietahy v konaní, nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Nesprávny úradný postup exekučného súdu pritom spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich, preto sa konajúci súd musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zločkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Záver súdu, že exekučný súd konal priebežne a bez zbytočných prietahov z vykonaného dokazovania nevyplýva, práve naopak, prietahy sú z vykonaného dokazovania zrejme. Odvolateľ argumentoval ďalej tým, že ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu vo výroku zamietnutia návrhu navrhovateľa v merite vecí a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť a výroku, v ktorom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania sa krajský súd nedotýkal, keďže uvedený výrok odvolaním navrhovateľ nenapadol.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám.

Podľa ustálenej súdnej praxe pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide o prípady, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejsť v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať.

Okresný súd za účelom vecného pojednania návrhu nariadil pojednávanie na deň 28.11.2013, na ktoré predvolal účastníkov, právny zástupca navrhovateľa na pojednávanie bol súdom riadne predvolaný, predvolanie prevzal 29.10.2013, disponoval i s písomným vyjadrením odporcu k návrhu, ktoré mu súd doručoval a právny zástupca písomné vyjadrenie odporcu k návrhu prevzal dňa 13.5.2013. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, mal dostatok časového i procesného priestoru na to, aby zaujal vecné stanovisko i k písomnému vyjadreniu odporcu v posudzovanej veci. Je neopodstatnený odvolací argument, ktorý vytyka súdu prvého stupňa uskutočnenie pojednávania napriek písomnej žiadosti o jeho odročenie z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu vyplýva, že v návrhu na zrušenie vytyčeného termínu pojednávania (poznámenáva odvolací súd, že takýto návrh podal už navrhovateľ už druhý krát, keďže v súdnej veci pojednávanie bolo nariadené súdom prvého stupňa už druhý krát) za dôležitý dôvod označil navrhovateľ objektívne porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu, nevyľúčenie sudcov okresného súdu rozhodnutím krajského súdu z pojednania a rozhodovania v nadväznosti na to i podanie sťažnosti na Ústavný súd SR. Uvedený odvolací argument nemá svoje opodstatnenie a zákonný rámec, keďže z obsahu spisu je preukázané, že z totožného dôvodu uznesením Krajský súd v Žiline 9 Co/354/2013-59 zo dňa 7.8.2013 potvrdil uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6C/90/2012-35 zo dňa 23.5.2013, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Ďalej je jednoznačne preukázané, že otázka vylúčenia/nevylúčenia sudcov okresného súdu riešil Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený v uznesení 9NcC/95/2012-16 zo dňa 18.12.2012, podľa označeného uznesenia zákonná sudkyňa JUDr. Iveta Žišková, ktorá odvolaním napadnutý meritórny rozsudok vo veci vydala, nebola vylúčená rozhodnutím nadriadeného súdu z pojednania a rozhodovania veci. Podanie sťažnosti na Ústavný súd SR proti

označenému uzneseniu Krajského súdu v Žiline nemožno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, keďže sa nejedná o procesný úkon, ktorý by navrhovateľ z hľadiska predvídavosti, resp. nutnosti z jeho pohľadu nemohol vykonať a predložiť takýto úkon súdu prvého stupňa skôr. Napokon nemožno sa stotožniť ani s odvolacím argumentom odvolateľa, ktorým vytyka porušenie princípu nestranného súdu, resp. porušenie zásady zákonného sudcu, keďže zákonná sudkyňa JUDr. Iveta Žišková (vydala v predmetnej právnej veci meritórne rozhodnutie) z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená rozhodnutím nadriadeného súdu nebola. Za tejto situácie neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci. Napokon sám navrhovateľ na písomnú výzvu okresného súdu v podaní zo dňa 26.10.2012 (č.l. 10 spisu) výslovne prehlásil, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Vzhľadom aj na tento písomný a výslovný prejav navrhovateľa vyznie kontroverzne jeho námietka v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu a navyše táto námietka nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Nadväzne nebolo možné vyhodnotiť túto skutočnosť uvádzanú navrhovateľom v návrhu na zrušenie pojednávania za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, správne preto súd prvého stupňa aplikoval postup podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď vec v neprítomnosti účastníkov prejednal a o nej aj meritórne rozhodol.

Krajský súd dodáva, že okresný súd disponoval dostatočným spisovým materiálom preukazujúcim skutkový stav veci, z čoho i vychádzal, napokon v dôkaznom konaní bol i samotný navrhovateľ aktívny, priamo v návrhu vo veci samej už označil konkrétne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (podstatný obsah exekučného spisu), a z ním označeného dôkazu (dôkazov) súd prvého stupňa dokonca i vychádzal, zadovážil konkrétny exekučný spis, oboznámil sa s jeho obsahom a prijaté skutkové závery súdu prvého stupňa majú oporu v zistených procesných postupoch exekučného súdu v dotknutom exekučnom spise. Je preto zrejmé, že navrhovateľ svojim kontroverzným procesným postupom, ktorým účelovo sledoval odročenie a zmarenie pojednávania, sám sa dostal o možnosť zúčastniť sa pojednávania, priamo na pojednávaní argumentovať, prípadne predniesť svoje stanoviská. Súdom prvého stupňa v celom rozsahu bol vytvorený účastníkom procesný priestor, aby prezentovali svoje skutkové tvrdenia, navrhovali, označili dôkazy, bolo na účastníkoch, či tento procesný priestor v konaní využijú alebo nie.

Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne preukázali, že navrhovateľom namietaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučnom konaní preukázaný nebol. Nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa o omeškaní súdu prvého stupňa s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia. Práve naopak, exekučný súd vydal poverenie pred uplynutím 15 dňovej lehoty. Nebola tým splnená prvá a prioritná zákonná podmienka zodpovednostného vzťahu - neexistoval nesprávny úradný postup orgánu štátu. Za tejto situácie je nad rámec rozoberať ďalšie súvislosti či už vo vecných otázkach príčinnej súvislosti nesprávneho úradného postupu a vzniknutou škodou a následne výšku škody. Nad rámec odvolací súd poznamenáva, že závery skutkových zistení preukazujú priebežný procesný postup exekučného súdu v exekučnej veci aj v ďalšom následnom štádiu vedeného exekučného konania (po vydaní poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie), avšak navrhovateľ v tomto a ďalšom štádiu vedenej exekúcie nenamietal prieťahové konanie súdu.

Krajský súd sa nedotýkal výroku, v ktorom okresný súd zamietol procesný návrh navrhovateľa na prerušenie konania, keďže tento výrok odvolateľ v odvolaní nenapadol.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupujúc aplikáciou § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e** .